

De dödas julotta

Spökhistoria från Skåne, Sverige.

På en gård i Skåne arbetade pigan Karna Jönsdotter. Hon bodde i en liten stuga bredvid gården och hade av bonden fått en klocka som skulle hjälpa henne komma upp i tid på morgnarna. Men ibland fungerade den där klockan inte som den skulle och då blev Karna förstås försenad till arbetet. Ett år på självaste julotte-morgonen stannade klockan. Karna vaknade så småningom av sig själv, men när hon märkte att klockan stannat insåg hon att hon säkert kunde vara försenad. Att komma för sent till julottan när hela byn satt i kyrkan var förstås rysligt pinsamt. Så hon klädde genast på sig och begav sig till kyrkan. Bättre att vara för tidigt ute än för sent.

Som hon fruktat verkade hon vara sen. Det var tänt i kyrkan och hon kunde höra hur folket där inne sjöng. Hon tänkte i alla fall göra ett försök att smyga in innan psalmen slutade. Kanske ingen skulle märka något. När hon tittade in i kyrkan var den fullproppad med folk, men hon såg en ledig plats alldeles vid gången. Med huvudet sänkt skyndade hon fram och ställde sig bland de andra. Så slutade psalmen och alla satte sig ner. Prästen klev upp i predikstolen och började sin julpredikan. Men prästen var en man som Karna aldrig hade sett förr. Han såg dessutom ruskigt blek ut och hans ögon lyste

med samma bleka sken som fullmånen. Hon vände sig till den kvinna hon satt sig bredvid för att fråga vad som försiggick i kyrkan. Men då fick hon se att kvinnan var hennes faster, som varit död i över tio år!

”Vad gör du här??” undrade fastern. ”Här kan du inte vara. Det här är de dödas julotta, som hålls tidigt under natten, innan de levandes julotta. Om de döda kommer på dig kommer de att slita dig i stycken. Du måste ge dig av genast!” Karna fick inte fram ett ljud, men fastern knuffade på henne. ”Spring! Spring för livet!” väste fastern. ”Och kasta av dig din kappa på golvet i kyrkans ingång!”

Då reste sig Karna upp och bänken gnisslade så alla de döda, som hon hittills bara sett ryggarna på, vände sig om och stirrade på henne med sina hemiska ansikten. Karna vände om och rusade mot ingången och hon kunde höra hör alla de döda reste sig upp och kom springande efter henne på klapprande, torra benknotor.

När hon klev över kyrkans tröskel slängde hon av sig sin kappa, samtidigt som han kände beniga fingrar gripa efter hennes hår. Sedan rusade hon raka vägen hem utan att se sig om. Så fort hon kommit innanför dörren till sin stuga lade hon stål i kors på tröskeln, för så skulle man göra för att hålla de övernaturliga makterna borta. Sedan föll hon ihop på sin säng och blev där liggande i svår sjukdom i tre hela veckor

När folket i byn kom till julottan hittade de en grå jordhög i ingången till kyrkan. Det var Karnas kappa som de döda slagit klorna i. Hade hon inte kastat av sig den, som hennes faster sagt, hade det varit hon själv som legat där.

Slut!